

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1725. usque ad annum 1728

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1784

VD18 13322648

§. 64. Julii Piazzæ Cardinalis mors.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67667)

erat solatio, quod Vincentium Mariam Ursinum, quocum per plurimos annos familiarissime egerat, in Cathedram Divi Petri evectum viderit. Hoc quidem gaudio haud diu frui licuit; jam enim die tertia Julii non tam mortuus est, quam vivere desiit, postquam centesimum ætatis annum, uno trimestri minus attigerat, & per quinquaginta & unum annos Romanam Purpuram, virtutum splendore decoraverat. Porro spectatissimum hunc integri pene sæculi Nestorem lugubri fletu prosequerantur omnes; omnium enim amorem ob animi sui ingenuitatem, ob gravitatem comitate conditam, & ob singularem in pertractandis negotiis dexteritatem in se solum converterat, unde illum omnes ceu Virum venerabantur plane dignissimum, qui ad exemplum utilitatemque aliorum per plurima adhuc sæcula vitæ suæ dies protenderet.

Sæc. XVIII.
A. C. 1726.

§. LXIV.

Julii Piazzæ Cardinalis mors.

Julii Piazzæ, quem humanæ sapientiæ & virtutum specimen invictissimum, non solum vulgaris fama deprædicavit, sed & maximi ingenii Auctores ejus vitam descripserunt, facta aut

Z 3

dicta

Sæc. XVIII. dicta referre, haud exigui laboris effet, A. C. 1726. si ad singularia descendere, instituti ratio deposceret. Majora tamen, magisque præclara delibare juvat. Natus is erat Forolivii die decima tertia Martii anno post Nativitatem Dominicam millesimo sexcentesimo sexagesimo tertio. Parentes habuit ex nobilissimo Germanorum genere ortos Comitem Franciscum, & Franciscam de Savorellis. Tenera in ætate Julius Romam accersitur a Camillo ejus Patruo, qui tum inter Romanæ Curie Præsules, pietatis atque eruditionis fama plurimum inclaruit. Hujus ergo cura ac diligentia ad virtutem informatus, in humaniores literas incubuit, & paulo post tam felices progressus in Philosophicis ac Theologicis disciplinis fecit, ut citius excellere ei contingerit, quam æquo ferre animo æquales possent. Laudanda hæc æmulatione incitatus, omne eruditionis ac doctrinæ genus exhaustisse videbatur: Unde, cum ad summa quæque natus esset, primo variis Pontificiæ ditionis urbibus regendis præficitur, & demum ab Innocentio XII. Bruxellas, ac inde ad Helvetos Nuntius Apostolicus ablegatur, quo in munere per quinquennium probe exercitatus, Coloniam Agrippinam Legatus ire jubetur, ubi tamen obortis difficultatibus

tatibus non modo cum Coloniensi Archiepiscopo Gallis addictissimo, sed etiam cum Josepho I. Imperatore ob reiectas primarias preces, Romam redire cogebatur, ut Innocentio XII. ab arcanis Epistolis esset, demum vero ab eodem Pontifice, velut omnium gentium incola futurus, ad Sarmatas, & postremo Viennam ad Cæsarem Nuntius decernitur. Ibi concordiam Imperatorem inter & Pontificem feliciter stabilivit, ac propterea anno hujus Sæculi decimo Episcopus Civitati Faventinæ dictus est, quin Vienna Romam reverti cogeretur. Anno sequenti mors tristissima Josephi I. Imperatoris incidit, & paulo post electio Caroli VI. cujus festivæ coronationi in Hungariæ Regem interfuit Julius, adhuc ignarus, quod ipse Romæ die decima octava Maij ejusdem anni S. Cardinalium Collegio adscriptus fuisset. Exiguo post tempore Biretum, quod Merenda Abbas Viennam deportabat, Imperator novi Cardinalis Capiti ipse in Regio Sacello imposuit. Hac dignitate auctus, eo ardentius sua Sacræ Sedi obsequia dicabat, ac præprimis eidem Comaclensem Urbem restitui, & pacem Cæsarem inter & Franciæ Regem reddi urgebat, secundo prorsus impigri conatus successu; oleam enim & laurum

Sæc. XVIII. rum Romanæ Urbi inferebat, dum
 A. C. 1726. anno hujus sæculi decimo quarto Vien-
 na Romam reversus est, ac paulopost
 Rufo Cardinale vivis erepto in Ferrar-
 iensem Legatum nominatus, incredi-
 bili morum comitate & prudentia om-
 nium amorem atque admirationem in
 se rapiebat. Hoc munere laudabiliter
 defunctus, ad suam Ecclesiam rediit,
 quam utpote fidelissimus Pastor postea
 nunquam deseruit, nisi dum mortuo
 Clemente XI. ad S. Comitia Romam
 venire jussus esset. Tum vero Ponti-
 ficia tiara eo dignior potissimis visus est,
 quo magis ab ambitu remotus erat:
 Collimabant quidem in eum plebis Ro-
 manæ desideria, Procerum vota; qui-
 nimo scrutatione facta deprehensum,
 ipsum solum tot tulisse suffragia, quot
 ad validam Pontificis electionem jura
 deposcunt; nec ullus Principum Ora-
 tor, quid in neo - electo reprehenderet,
 invenerat: nil ergo aliud deerat, quam
 solemnitas ac publica electionis factæ
 promulgatio, quam officiosa duntaxat
 præpediebat cunctatio; quorundam
 enim opinio erat, Hispanorum Cardi-
 naliū Bellugæ & Borgiæ adventum
 expectandum esse, ut & hi honorifi-
 cam in hac solemnitate partem habe-
 rent, nemine dubitante, hos quoque
 sine ulla tergiversatione ceterorum suf-
 fragiis

fragiis accessuros. Id quoque merito Sæc. XVIII
 observandum, quod toto, quo hujus A. C. 1726
 Viri electionem rumor sparserat, tem-
 pore nulla omnino satyra, aut mordax
 quoddam scriptum prodierit, quod ta-
 men Romæ quid prorsus insolitum est.
 Ceterum hæc ipsa longior mora Julio
 erat infesta; interea enim temporis
 Cardinales Albani partibus adhæren-
 tes motis nescio quibus difficultatibus
 Hispanos, & alios quatuor Purpuratos
 a Julii studiis averterunt, adeo ut in
 proxima scrutatione tredecim omnino
 deessent suffragia, & concurrentibus
 pene omnibus postea Benedictus XIII.
 eligeretur. Id haud ægre tulerat Ju-
 lius, quinimo omnibus persuasum erat,
 quod si ipse sibimetipsi deesse nolisset,
 nullo ferme negotio illos, qui ab eo
 defecerant, sibi rursus conciliare po-
 tuisset, in hoc longe gloriosior, quod
 hanc dignitatem ipse solertius fugere
 videretur, quam alii ambire certarent.
 Tranquillo igitur animo Julius Roma
 ad suum gregem reversus, paulopost
 periculoso obruitur morbo, quo etiam
 die vigesima quarta Augusti pie obiit,
 annos natus sexaginta tres. Erat Prin-
 ceptis oris majestate gravis, in omni-
 bus suis actionibus prudens, circum-
 spectus, moderatus, æqui tenacissi-
 mus, & in Principum Europæorum

Sæc. XVIII. Aulis, rebusque politicis longe versatissimus. ac denique omnibus gratiæ & naturæ dotibus tam abunde decoratus, ut si fortuna cum ejus meritis fuisset æquata, inter summos Pontifices Maximus & Optimus floruisset.

§. LXV.

Bernardini Scotti Cardinalis extrema.

Meritis haud inferior erat Bernardinus Scottus patria Mediolanensis. Hic ex Vincentio Comite, & Theodora Cusana Nobili Matrona progenitus, haustis primis literarum rudimentis Ticinum mittitur, ut ibidem in Universitate sacratoribus literis & præsertim Jurisprudentiæ operam navaret. Inde laurea decoratus Mediolanum, Judicum & Doctorum Collegio adscriptus revertitur. At Eruditionis fama, qua inclaruit, haud diu latere poterat Innocentium XI. a quo Sacri Senatus Advocatus, & ab Alexandro VIII. Nepotis sui Ottoboni Cardinalis Auditor, renuntiatur: Paulopost inter Romanæ Curiæ Præsules recensitus, in Congregatione, quæ *Consulta* vocatur, ad ferendum suffragium assumitur, aliis pluribus auctus officiis, quæ ipsi amplissimum meritorum campum aperiebant: